

Arrest

nr. 111 552 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van P. S. S.

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Kabul afkomstig te zijn. U bent een Sikh van etnische origine en bent gehuwd met P. K. K. (CGVS 10/23687, O.V. X). Zij is van Ghazni afkomstig. U heeft een dochter en een in België geboren zoon. Uw schoonfamilie woonde in Ghazni. Uw schoonvader was een vertegenwoordiger van de Sikh-gemeenschap. In die hoedanigheid heeft hij in Kabul enkele keren president Karzai ontmoet.

Op een dag zijn de Taliban naar uw huis in Karte Parwan gekomen. Zij zeiden dat u met uw schoonvader moest spreken. U moest hem overtuigen om Karzai niet te ontmoeten. Vier jaar later

zijn de Taliban een tweede keer naar uw huis gekomen. Zij mishandelden uw vrouw en sloegen u. Ze bedreigden ook uw dochter. Zij waren kwaad omdat uw schoonvader ter gelegenheid van Eid president Karzai nogmaals had ontmoet.

Ook uw schoonfamilie werd geregeld het slachtoffer van mensen van de Taliban. Zo werden de moeder en de zussen van uw vrouw eens ontvoerd. Uw schoonvader werd zwaar mishandeld door hen. Uiteindelijk werd besloten om Afghanistan te verlaten. Met uw zus die bij u inwoont, uw vrouw, uw schoonouders, uw twee schoonzussen en de moeder van uw schoonvader bent u vanuit Ghazni vertrokken. Toen de auto waarin u en uw vrouw zaten motorpech kreeg, moesten jullie terug naar Kabul. Uw schoonouders, twee schoonzussen, moeder van uw schoonvader en zus konden hun reis naar België verder zetten. Op 24/02/2010 vroegen zij hier asiel aan. Uw schoonvader S. P. S. (CGVS 10/12254, O.V. 6.584.709), uw schoonmoeder S. I. K. (CGVS 10/12254/B, O.V. 6.584.709), uw schoonzus S. A. K. (CGVS 10/12088, O.V. 6.584.715), uw schoonzus S. S. K. (CGVS 10/12089, O.V. 6.584.719), de moeder van uw schoonvader M. D. K. (CGVS 10/12090, O.V. 6.584.722) en uw zus P. N. K. (CGVS 10/12091, O.V. 6.584.729) kregen op 07/12/2010 de vluchtelingenstatus toegekend.

Na een verblijf van ongeveer acht maanden in jullie huis in Kabul konden jullie een tweede keer vertrekken. Jullie gingen naar Islamabad (Pakistan) waar u, uw vrouw en uw dochter een eerste vlucht namen. Via een u verder onbekende reisroute zijn jullie naar België gekomen. Op 09/11/2010 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen met de Taliban vreest. Bovendien acht u de algemene situatie in Afghanistan onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de Afgaanse identiteitsdocumenten (taskara's) van u en uw vrouw, de taskara van uw dochter, uw Afgaans rijbewijs, de geboorteakte van uw dochter, een huwelijksakte, een stemkaart van uw schoonvader, enkele medische attesten van uw vrouw, enkele foto's van uw schoonvader en twee e-mails van een sociaal assistent.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond. Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat jullie geografische kennis van de regio en het land waar jullie zouden hebben gewoond, nagenoeg onbestaande is. Zo bleek u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet op de hoogte van het feit dat Maidan Shahr de hoofdplaats is van de provincie Maidan Wardak. Nochtans ligt Maidan Shahr op nauwelijks 35 kilometer van Kabul gelegen en moet u volgens uw eigen verklaringen langs deze plaats als u naar Ghazni reist, wat u jaarlijks toch enkele keren zou hebben gedaan (CGVS, 08/03/2013, p.6). Tijdens het tweede gehoor blijkt dat u ondertussen wel weet dat Maidan Shahr in Wardak ligt: uw schoonvader heeft het u ondanks verteld (CGVS, 08/03/2013, p.5.6). Het is echter opmerkelijk dat u dergelijke zaken pas in België verneemt. Eveneens opmerkelijk is dat de plaats Bagram u helemaal niets zegt (CGVS, 08/03/2013, p.5). Bagram, nauwelijks 40 kilometer van Kabul verwijderd, is internationaal bekend omwille van de belangrijke militaire luchthaven en de beruchte gevangenis die zich daar situeren. Gevraagd of u Kunduz kent, antwoordt u dat u Kunduz niet kent (CGVS, 08/03/2013, p.6). Iemand die al die jaren in Afghanistan zou hebben gewoond, moet al gehoord hebben van de noordelijke stad Kunduz in de gelijknamige provincie. Ook de zeer bekende noordelijke stad Mazar-i Sharif kent u niet (CGVS, 08/03/2013, p.6), wat eveneens zeer erg mag verbazen voor een volwassen man die zijn ganse leven in Afghanistan zegt te hebben gewoond. Voorts meent u dat Charikar in het noorden van Afghanistan ligt al kan u niet verduidelijken in welke provincie (CGVS, 08/03/2013, p.6). Dit terwijl Charikar de hoofdplaats is van de centraal gelegen provincie Parwan. U stelt verder dat u al van Gardez gehoord heeft maar u weet niet in welke provincie deze stad

ligt (CGVS, 08/03/2013, p.6). Dit alles is zeer merkwaardig, te meer Charikar en Gardez steden waren waar eertijds heel wat Sikhs woonden. Als u gevraagd wordt of u districten van de provincie Kabul kent, noemt u er een vijftal maar enkel Paghman kan u enigszins situeren (CGVS, 08/03/2013, p.6). Verder blijkt de naam Kohi Aliabad u niets te zeggen (CGVS, 08/03/2013, p.6), hoewel de wijk Karte Parwan gelegen is aan de voet van deze berg. U verklaart verder dat u het park Baghe Zanana, gelegen in de wijk Karte Parwan, wel kent maar u weet dan weer niet wat er zo specifiek is aan deze plaats. De informatie toont aan dat dit een park is dat enkel voor vrouwen toegankelijk is. De wijk Sher Pur, bekend om het schandaal waarbij vele mensen op een oneigenlijke manier werden onteigend, zegt u niets (CGVS, 08/03/2013, p.7) hoewel deze wijk dichtbij Karte Parwan ligt. De wijk Deh Mazang, eveneens dichtbij Karte Parwan, kan u dan weer in het geheel niet situeren (CGVS, 08/03/2013, p.8). Uw vrouw verklaart nog dat zij niet weet waar de wijk Timor Shahi is, hoewel u daar nota bene uw winkel zou hebben gehad (CGVS, vrouw, 08/03/2013, p.4). Bovendien situeert u Lycee Zarghuna, een bekende school in Qalay Fatullah, verkeerdelijk in de wijk waar u altijd zou hebben gewerkt (CGVS, 08/03/2013, p.8,9). Dergelijke gebrekkige kennis van zowel de stad Kabul als de ruimere regio is zeer opmerkelijk en wijst er op dat u niet in Kabul heeft gewoond. Verder dient te worden opgemerkt dat ook uw kennis van de politieke situatie of van de recente politieke geschiedenis in uw land bijzonder beperkt is. Zo noemt u wel enkele namen van krijgsheren uit de tijd van de burgeroorlog maar blijkt u niet zeker te weten wie nu verantwoordelijk is voor de destructie van de Sikh tempels in Shur Bazar (CGVS, 05/10/2012, p.5). Dit is opmerkelijk. U weet verder wel dat Rabbani ooit president van Afghanistan was maar u bent dan weer niet op de hoogte van het feit dat de man in september 2011 bij een aanslag om het leven kwam (CGVS, 05/10/2012, p.5). U kan eveneens enkele namen van leiders van de Taliban geven maar u weet niet wat er met Mullah Dadullah gebeurde (CGVS, 08/03/2013, p.7), hoewel zijn dood ook in Afghanistan belangrijk nieuws zal zijn geweest. Overigens kent u ook de term Amr Bil Marouf, de naam van de religieuze politie van de Taliban, niet (CGVS, 05/10/2012, p.5), wat eveneens mag verbazen. Verder is het u bekend dat de burgemeester van Kabul, Abdul Ahad Sahebi, werd vervangen door Nawandesh, maar u weet blijkbaar niet dat deze persoon werd vervangen omdat hij in een corruptieschandaal verwickeld geraakte (CGVS, 05/10/2012, p.6,7). U weet voorts dat Abdul Basir Salangi de politiecommandant van Kabul was maar u bent dan weer niet op de hoogte van het feit dat hij ontslag moest nemen omwille van zijn betrokkenheid bij het Shir Pur schandaal (CGVS, 08/03/2013, p.7). Steeds weer blijkt dat u wel de blote namen van plaatsen en personen kent, maar dat u die namen hoegenaamd niet kan situeren of er nadere uitleg bij kan geven, zodat deze kennis zeer ingestudeerd overkomt. Dezelfde vaststelling kon worden gedaan tijdens het gehoor van uw vrouw. Zo stelt uw vrouw dat Osman Osmani de gouverneur van Ghazni was toen zij daar nog woonde (CGVS, vrouw, 08/03/2013, p.5). Echter, uw vrouw zou in 2006 naar Kabul verhuisd zijn terwijl Osman Osmani pas in 2008 tot gouverneur van Ghazni benoemd werd. Voorts weet zij dat Bashar Dost één van de kandidaten voor de presidentsverkiezingen van 2009 was maar is zij vreemd genoeg niet op de hoogte van het feit dat de man een Hazara is (CGVS, vrouw, 08/03/2013, p.6). Nochtans is etniciteit van bijzonder groot belang in de Afghaanse samenleving en werd Bashar Dost voornamelijk door de Hazarabevolking gesteund. Voorts is het opmerkelijk dat uw vrouw tot 2006 in Ghazni zou hebben gewoond maar dat zij zich geen enkel incident uit die periode in de stad Ghazni kan herinneren (CGVS, vrouw, 08/03/2013, p.4). Dergelijke oppervlakkige en onjuiste kennis duidt erop dat jullie een en ander recent hebben ingestudeerd. Verder dient te worden vastgesteld dat u meent dat de Amerikanen Afghanistan zijn binnengevallen omdat de Taliban de Boeddhabeelden in Bamyan opbliezen. Uiteraard strookt dit niet met de werkelijkheid en zullen weinig Afghanen uw mening delen. Bovendien zegt de naam Mowlawi Mohammad Islam Mohammadi, de Talibangouverneur van Bamyan toen de beelden werden vernietigd, u niets (CGVS, 08/03/2013, p.7). Deze man, een lid van het Afghaanse parlement, werd enkele jaren voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan in Karte Parwan vermoord. Bovenstaande argumentatie toont aan dat u en uw vrouw een bijzonder beperkte politieke kennis van Afghanistan hebben, wat wederom tot de vaststelling leidt dat het slechts zeer weinig geloofwaardig is dat u in Afghanistan zou hebben gewoond. Voorts blijkt tijdens het gehoor dat u maar matig op de hoogte bent van de situatie van de Sikhs in Kabul. Zo weet u dat de intussen overleden Pritpal Singh een Sikh uit Kabul was die zich kandidaat stelde voor de parlementsverkiezingen maar bent u niet op de hoogte van het feit dat de man, net zoals u dat zou zijn geweest, een winkelier was (CGVS, 08/03/2013, p.7). Nochtans verklaart u dat er nog maar vijftig Sikh winkeliers in Kabul wonen. Wat dat betreft, dient overigens te worden opgemerkt dat u hun aantal tijdens het eerste gehoor nog op honderd of honderdvijftig schatte (CGVS, 05/10/2012, p.3). Verder slaagde u er tijdens het eerste gehoor niet in Narindar Singh, een waarzegger die eveneens zijn winkel in Kabul heeft, op een foto te herkennen (CGVS, 05/10/2012, p.3). Voorts stelt u dat er twee moslims in de gebouwen van de gurdwara les geven aan de Sikh kinderen. U meent echter dat het de Sikhs zijn die deze mensen betalen (CGVS, 05/10/2012, p.4), terwijl de informatie aantoont dat deze leraars door de Afghaanse overheid werden aangesteld. Verder verklaart uw vrouw dat zij naar de gurdwara in Karte Parwan ging maar behalve de namen van de vertegenwoordigers van de Sikhs aldaar kent zij geen namen van andere Sikhs die in de tempel kwamen bidden (CGVS, vrouw, 08/03/2013, p.4). Uw vrouw argumenteert dat zij gewoon 'salaam' zei en niet veel praatte, wat niet kan overtuigen. Ook de vrouw van de leider van de Afghaanse Sikhs, Avtar Singh, kent zij niet bij naam (CGVS, vrouw, 08/03/2013, p.4,5). Dergelijke antwoorden tonen aan dat u en uw vrouw geen deel hebben uitgemaakt van de gemeenschap van Afghaanse Sikhs in Kabul. Ook het feit dat u nauwelijks enige informatie over uw reisweg wenst te

geven, versterkt het vermoeden dat u vanuit een ander land dan Afghanistan naar België bent gereisd. U verklaart dat jullie in Islamabad een vliegtuig namen dat jullie naar een u onbekend land bracht. Waar uw tweede vlucht landde, beweert u ook niet te weten (CGVS, 08/03/2013, p.2). U voegt er aan toe dat u ook niet weet met welk paspoort of onder welke naam of nationaliteit u deze reis maakte (CGVS, 08/03/2013, p.2). U zou niet eens weten of er tijdens deze reis wel een paspoort werd gebruikt (CGVS, 08/03/2013, p.2). Gelet op de veiligheids- en identiteitscontroles die bij binnenkomst op een luchthaven systematisch worden gevoerd, is dergelijke voorgehouden onwetendheid niet geloofwaardig. Dit alles versterkt de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag alleen maar. Bovendien blijkt uit jullie verklaringen dat het zeer onwaarschijnlijk is dat u de reis naar België samen met uw schoonfamilie uit Ghazni begon. U (CGVS, 08/03/2013, p.2) en uw vrouw (CGVS, 08/03/2013, p.2) stellen dat de smokkelaar jullie na de autopech terugbracht naar Kabul, waar jullie vervolgens acht maanden in jullie huis zouden hebben gewacht op een nieuw vertrek. Echter, tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden zowel u als uw vrouw dat jullie na de autopech nog een nacht in Afghanistan waren, vervolgens de grens met Pakistan te Torkham overstaken en dan gedurende acht maanden in een huis bij de smokkelaar, ergens in Pakistan verbleven (DVZ, reisroute, punt 35). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkennen u (CGVS, 08/03/2013, p.2) en uw vrouw (CGVS, 08/03/2013, p.2) dat jullie zoiets zouden hebben gezegd. Nochtans laat het gehoorverslag geen ruimte voor interpretatie. Dergelijke inconsistente verklaringen zijn eveneens een belangrijke aanwijzing dat jullie niet in Afghanistan hebben gewoond. Voorts kan verwezen worden naar de merkwaardige houding van uw vrouw als haar wordt gevraagd of zij weet naar welke landen de vele Afghaanse Sikhs en Hindoes zijn uitgeweken. Zij stelt vreemd genoeg dat zij dit niet weet (CGVS, vrouw, 08/03/2011, p.5). Echter, uit de bronnen blijkt dat er eertijds ongeveer 200.000 Sikhs en Hindoes in Afghanistan woonden en dat zij massaal naar India en in mindere mate naar Pakistan zijn verhuisd. Dat uw vrouw hiervan niet op de hoogte zou zijn, is niet geloofwaardig. Dat zij zich wat dit betreft onwetend verklaart, roept de nodige vragen op. Als het Commissariaat-generaal aan uw vrouw vraagt waar de rest van haar familie woont, beweert zij ook dat zij dit niet weet. Zij zegt niet te weten waar haar vier tantes en oom naartoe zijn gegaan (CGVS, vrouw, 08/03/2013, p.3,4). Ook wat uw familie betreft, bent u zeer onduidelijk geweest. U zegt niet te weten naar welke landen uw broer en zus zijn verhuisd (CGVS, 08/03/2013, p.3). U stelt dat ook al uw andere familieleden zijn weggegaan en dat u niet weet waar ze zijn (CGVS, 08/03/2013, p.3). Dat u en uw vrouw niet zouden weten waar andere Sikhs of familieleden naartoe zijn getrokken, is niet aannemelijk. Dergelijke houding is niet ernstig en toont eens te meer aan dat uw verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig is. Verder dient te worden opgemerkt dat ook de informatie op uw Facebookaccount lijkt te bevestigen dat u niet in Afghanistan maar elders gewoond heeft. U vermeldde op uw account dat u gestudeerd heeft aan de GHPS (Guru Harkrishan Public School) in Delhi. U blijkt tijdens het gehoor overigens op de hoogte van het feit dat dit een school is in Delhi waar "alle Sikhs" naartoe gaan (CGVS, 08/03/2013, p.4). Verder is het opmerkelijk dat, wanneer u gevraagd wordt of u Engels kan schrijven, antwoordt dat u misschien "uw naam" in het Engels kan schrijven (CGVS, 05/10/2012, p.2), terwijl u zich op het Facebook wel degelijk uitdrukt in aardige volzinnen. U ontkent ook dat u Hindi spreekt (CGVS, 05/10/2012, p.2), terwijl u op Facebook zegt deze taal te beheersen. Geconfronteerd met de gegevens op uw Facebookprofiel, daagt u het Commissariaat-generaal uit om u deze zaken voor te leggen. Als blijkt dat deze informatie inderdaad gewist werd maar u met een papieren versie van uw account wordt geconfronteerd, antwoordt u niet te weten wie die informatie verwijderde. U stelt ook dat niet u maar uw schoonzus deze info op uw pagina postte (CGVS, 05/10/2012, p.3). Waarom iemand uit uw familie valse informatie over u zou publiceren op uw eigen pagina, kan u evenwel niet verklaren (CGVS, 08/03/2013, p.3). Bovendien geeft u ook geen enkele verklaring voor de vaststelling dat heel wat van uw Facebookvrienden verklaren uit India afkomstig te zijn (CGVS, 08/03/2013, p.3). De informatie op uw Facebookpagina toont eens te meer aan dat het niet geloofwaardig is dat u in Afghanistan heeft gewoond. Dat een deel van die informatie werd verwijderd, is daar alleen maar een bevestiging van en bewijst dat u geen duidelijk zicht biedt op uw werkelijke achtergrond. Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Tijdens het gehoor is inderdaad gebleken dat uw problemen met leden van de Taliban niet geloofwaardig zijn. Zo verklaart u dat de Taliban twee keer naar uw huis gekomen zijn. U zegt dat zij een eerste keer kwamen en met u praatten, zonder dat zij agressieve daden stelden. U verklaart dat zij later een tweede keer gekomen zijn en dat zij toen geweld gebruikten tegen u, uw vrouw en uw dochter (CGVS, 08/03/2013, p.4,5). Uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal zijn op diverse punten in strijd met de verklaringen die u heeft afgelegd tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde er dat de Taliban drie keer zijn gekomen: een eerste keer in 2006, zes maanden later een tweede keer en kort voor uw vertrek zouden ze een derde keer gekomen zijn. Hoewel u nu zegt dat zij tijdens het eerste bezoek enkel met u praatten, verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bij elk bezoek in elkaar geslagen werd (DVZ, p.2). Met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, biedt u hiervoor geen enkele aanvaardbare uitleg. U zegt dat u deze keer de waarheid vertelt, dat iemand die zijn land ontvlucht enorm afziet en niet alles kan onthouden (CGVS, 08/03/2012, p.5). Echter, dergelijke tegenstrijdigheden, met betrekking tot de kern van uw asielrelaas, zijn andermaal een bevestiging van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. In deze dient tevens

verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Temeer daar er zoals hierboven uiteengezet aan de asielmotieven die u aanbrengt, geen geloof kan worden gehecht. Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval. Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Dat uw schoonfamilie en uw zus wel als vluchteling werden erkend, herstelt de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Kabul niet. Uit uw verklaringen is gebleken dat u en uw schoonfamilie een gescheiden levensloop kenden. Zij verbleven in Ghazni terwijl u stelt in Kabul te hebben gewoond. Gezien het feit dat u een gans andere levensloop kende dan uw familieleden en een volledig andere achtergrond blijkt te hebben, is de loutere vaststelling dat u een familielid van erkende vluchtelingen bent niet van die aard dat ze vermag voorgaande appreciatie te wijzigen. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfsituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchterternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfsituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. De documenten die u voorlegt kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. De taskara's van uw vrouw en van uzelf dateren respectievelijk van 1978 en 1979 en vormen bijgevolg geen enkel bewijs voor uw verblijf in Kabul. De taskara van uw dochter is van recente datum maar vermag bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uit de informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is, blijkt namelijk dat frauduleuze identiteitsdocumenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Kabul. Deze opmerking geldt ook voor het rijbewijs, dat u niet eens zelf zou hebben afgehaald, zoals blijkt wanneer u gevraagd wordt waar de wijk

Deh Mazang, waar het rijbewijs zou zijn afgeleverd, gelegen is (CGVS, 08/03/2013, p. 8). Het is overigens merkwaardig dat u een rijbewijs zou vragen terwijl u geen auto bezit (CGVS, 05/10/2012, p.8). De geboorteakte van uw dochter werd vijf jaar na haar geboorte opgemaakt, en dit op vraag van ene Ajeet Singh die een helper van uw schoonvader zou zijn geweest (CGVS, 08/03/2013, p.8). Dat een ziekenhuis zolang na de geboorte dergelijk attest zou afleveren aan een persoon die geen band heeft met het kind dat geboren werd, lijkt eveneens geheel ongeloofwaardig. De huwelijksakte van de gurdwara heeft geen enkele bewijswaarde. Dergelijk document kan uw herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is gebleken. De documenten van uw schoonvader die in Ghazni zou hebben gewoond (stemkaart, foto's), leveren geen bewijs voor uw bewering als zou u van Kabul afkomstig zijn. De e-mails van een sociaal assistent geven aan dat uw schoonfamilie na aankomst in België de hulp van de Dienst Tracing van het Rode Kruis wou inroepen om u, uw vrouw en uw zus terug te vinden. Uit de e-mails blijkt dat het Rode Kruis niet op die wens is ingegaan. De medische attesten van uw vrouw spreken van hyperventilatie, hoofdpijn en PTSS. Het is onduidelijk hoe de behandelende huisarts tot die conclusie gekomen is. Geen van de voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van P.K.K.

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Ghazni afkomstig te zijn. U bent een Sikh van etnische origine en bent gehuwd met P. S. S. (CGVS 10/21445, O.V. 6.746.489). Sinds uw huwelijk woonde u in de wijk Karte Parwan in Kabul. U heeft een zoon en een dochter. Uw zoon is in België geboren. Uw familie woonde steeds in Ghazni. Uw vader was een vertegenwoordiger van de Sikh-gemeenschap van Ghazni. In die hoedanigheid heeft hij in Kabul enkele keren president Karzai ontmoet. Op een dag zijn de Taliban naar uw huis in Karte Parwan gekomen. Zij zeiden tegen uw man dat hij met uw vader moest spreken. Hij moest hem overtuigen om Karzai niet te ontmoeten. Vier jaar later zijn de Taliban een tweede keer naar uw huis gekomen. Zij mishandelden uw man en sloegen u. Ze bedreigden ook uw dochter. Zij waren kwaad omdat uw vader ter gelegenheid van Eid president Karzai nogmaals had ontmoet. Ook uw familie in Ghazni werd enkele keren het slachtoffer van mensen van de Taliban. Zo werden uw moeder en twee zussen eens ontvoerd. Uw vader werd zwaar mishandeld door hen. Uiteindelijk werd besloten om Afghanistan te verlaten. Met uw schoonzus die bij u inwoont, uw man, uw ouders, uw twee zussen en uw grootmoeder bent u vanuit Ghazni vertrokken. Toen de auto waarin u en uw man zaten motorpech kreeg, moesten jullie terug naar Kabul. Uw ouders, twee zussen, grootmoeder en schoonzus konden hun reis naar België verder zetten. Op 24/02/2010 vroegen zij hier asiel aan. Uw vader S. P. S. (CGVS 10/12254, O.V. 6.584.709), uw moeder S. I. K. (CGVS 10/12254/B, O.V. 6.584.709), uw zus S. A. K. (CGVS 10/12088, O.V. 6.584.715), uw zus S. S. K. (CGVS 10/12089, O.V. 6.584.719), uw grootmoeder M. D. K. (CGVS 10/12090, O.V. 6.584.722) en uw schoonzus P. N. K. (CGVS 10/12091, O.V. 6.584.729) kregen op 07/12/2010 de vluchtelingenstatus toegekend. Na een verblijf van ongeveer acht maanden in jullie huis in Kabul, konden jullie een tweede keer vertrekken. Jullie gingen naar Islamabad (Pakistan) waar u, uw man en uw dochter een eerste vlucht namen. Via een u verder onbekende reisroute zijn jullie naar België gekomen. Op 09/11/2010 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen met de Taliban vreest. Bovendien acht u de algemene situatie in Afghanistan onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de Afghaanse identiteitsdocumenten (taskara's) van u en uw man, de taskara van uw dochter, het Afghaans rijbewijs van uw man, de geboorteakte van uw dochter, een huwelijksakte, een stemkaart van uw vader, enkele medische attesten, enkele foto's van uw vader en twee e-mails van een sociaal assistent.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Tijdens het gehoor verwijst u naar de asielmotieven van uw man. In de beslissing van uw man wordt uitgelegd waarom deze asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Deze beslissing luidt als volgt: “(…)”

Derhalve kan u evenmin de status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming toegekend worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7 bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 22 bis van de Grondwet en van overweging 12 en artikel 20.5 van de richtlijn 2004/83/EG.

Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift om hen in hoofddorde het statuut van vluchteling toe te kennen, ondergeschikt hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal opdat deze de volgende informatie onderzoekt en toevoegt aan het dossier: (i) wat zijn de specifieke risico's voor een Sikh vrouw bij terugkeer naar Kabul en (ii) wat is het specifieke risico voor een meisje van Sikh origine bij terugkeer naar Kabul? Zal zij naar school kunnen gaan? zal zij op straat kunnen komen? Welk risico loopt zij dan?

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een e-mail van een sociaal assistent waaruit moet blijken dat hun familieleden hen hebben gepoogd op te sporen via de tracking-dienst van het Rode Kruis.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Verwijzing naar de algemene vergadering

Verzoekers vragen dat hun zaak behandeld wordt door de Algemene Vergadering en beroepen zich daarvoor op de nood aan uniformiteit van de rechtspraak (artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet). Zij menen dat deze eenheid na het arrest *Singh tegen België* van 2 oktober 2012 van het EHRM in het gedrang gekomen is, gezien de Franstalige en Nederlandstalige Kamers van de Raad er een andere rechtspraak op na houden inzake het voordeel van de twijfel.

Nog daargelaten dat verzoeker zijn stelling dat *“de Nederlandstalige kamers van de Raad een volledig andere aanpak hebben”* in het geheel niet onderbouwt aan de hand van concrete elementen kan verzoeker in een procedure voor de Raad niet vragen om de zaak naar de algemene vergadering te verwijzen. Volgens artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Het verzoek wordt bijgevolg niet ingewilligd.

2.2.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.3. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k)) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Afghanistan, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermog acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermog acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Verzoekers, behorend tot de Sikh-gemeenschap, houden voor hun hele leven in Kabul respectievelijk Ghazni gewoond te hebben. Er kan bijgevolg verwacht worden dat zij afdoende kennis hebben over hun regio van afkomst, de veiligheidssituatie en de belangrijkste elementen die bepalend zijn geweest voor de Afghaanse bevolking in het algemeen en de Sikh-gemeenschap in Afghanistan in het bijzonder, indien hun relaas op enige waarheid berust.

In casu blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat zij hun beweerde verblijf in Kabul in de periode waarin zij hun problemen situeren (2006-2009) niet aannemelijk kunnen maken. Uit de gehoren afgenomen bij het Commissariaat-generaal waarvan de verslagen zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat noch verzoeker, noch zijn echtgenote, beschikken over evidente basiskennis aangaande de geografie, de recente politieke toestand en het leven binnen de Sikhgemeenschap in Kabul. Zo blijkt hun geografische kennis nagenoeg onbestaande te zijn. Ook konden zij weliswaar enkele namen geven van belangrijke politieke figuren, doch zij konden deze namen in het geheel niet, dan wel louter foutief, duiden, waardoor de commissaris-generaal in redelijkheid kon besluiten dat de aangereikte kennis op dit vlak een duidelijk ingestudeerd karakter had. Ook bleek verzoeker een foto van een bekende Sikh-handelaar in Kabul niet te herkennen, niettegenstaande hij beweerdelijk decennialang als handelaar in de kleine en besloten Sikh-gemeenschap van Kabul werkzaam zou zijn geweest (gehoorverslag 5 oktober 2012, 3). Verzoeker kende de algemeen bekende term Amr Bil Marouf (de naam van de religieuze politie van de taliban) niet, hetgeen niet aannemelijk is indien hij effectief in Afghanistan zou verbleven hebben ten tijde van het talibanregime. Verzoeker meent ten onrechte dat de leraars die les geven aan de Sikh kinderen in de gebouwen van de *gurdwara* betaald worden door de Sikhgemeenschap terwijl zij betaald worden door de Afghaanse overheid. Verder verklaart verzoekers echtgenote dat zij naar de *gurdwara* in Karte Parwan ging. Zij kan echter behalve de namen van de vertegenwoordigers van de Sikhs aldaar geen namen van andere Sikhs die in de tempel kwamen bidden, opgeven. Verzoekers echtgenote stelt dienaangaande dat zij gewoon 'salaam' zei en niet veel praatte, hetgeen allesbehalve kan overtuigen. Verzoekers echtgenote blijkt ten slotte al evenmin de vrouw van de leider van de Afghaanse Sikhs, Avtar Singh, niet bij naam te kennen. Terecht kon de bestreden beslissing besluiten dat dergelijke antwoorden aantonen dat verzoeker en zijn vrouw geen deel hebben uitgemaakt van de gemeenschap van Afghaanse Sikhs in Kabul.

Verzoekers komen in hun verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van hun gebrekkige kennis, en het wijzen op hetgeen zij wel correct konden aanbrengen, wat niet dienstig is. Zo verklaren zij dat zij *“zeer beperkt geschoold zijn, naar Indiase televisie keken en geen kranten lezen”* en dat zij *“een geïsoleerd leven leidden”* en *“niet geïnteresseerd waren in politiek”*. Dergelijk verweer overtuigt geenszins gezien de vraagstelling expliciet gericht was op het beweerde profiel van

verzoekers, met name een familie van handelaren actief in de Sikh-gemeenschap van Kabul. Met betrekking tot de kennis waarover verzoekers dan weer wel beschikten werd in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat het niet-spontane en ingestudeerde kennis betrof.

Verzoekers hekelen in hun verzoekschrift de wijze van ondervragen en stellen dat aan hun erkende familieleden blijkbaar geringere eisen van kennis werden gesteld. Zij wijzen op de vele parallellen in hun verklaringen met die van hun erkende familieleden, en menen dat hun relaas daarom “moet geloofwaardig zijn”.

Verzoekers gaan er echter aan voorbij dat iedere asielaanvraag individueel op eigen merites wordt beoordeeld. De verklaringen van hun familieleden vermogen dus niet de bedrieglijkheid van verzoekers beweerd verblijf in Kabul te ontcrachten. Evenmin vermag de e-mail van een sociaal assistent (door verzoekers bijgevoegd als stuk 3 bij hun verzoekschrift) afbreuk te doen aan het voorgaande. Uit dit document kan slechts afgeleid worden dat verzoekers door hun familie als vermist werden opgegeven, doch niet dat zij effectief gedurende al die jaren in de Sikh-gemeenschap in Kabul zouden hebben gewoond.

In hun verzoekschrift vestigen verzoekers nog de aandacht op de documenten die zij gedurende hun asielaanvraag hebben neergelegd. Zij achten het onaanvaardbaar dat deze documenten “gewoon van tafel geveegd werden zonder verder onderzoek”, wat zij in strijd achten met het arrest *Singh tegen België* van 2 oktober 2012 van het EHRM. Dienaangaande merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers betogen, in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt waarom aan de voorgelegde documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend. De bestreden beslissing stelde hierover meer bepaald vast dat: *“De documenten die u voorlegt kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. De taskara's van uw vrouw en van uzelf dateren respectievelijk van 1978 en 1979 en vormen bijgevolg geen enkel bewijs voor uw verblijf in Kabul. De taskara van uw dochter is van recente datum maar vermag bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uit de informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is, blijkt namelijk dat frauduleuze identiteitsdocumenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Kabul. Deze opmerking geldt ook voor het rijbewijs, dat u niet eens zelf zou hebben afgehaald, zoals blijkt wanneer u gevraagd wordt waar de wijk Deh Mazang, waar het rijbewijs zou zijn afgeleverd, gelegen is (CGVS, 08/03/2013, p. 8). Het is overigens merkwaardig dat u een rijbewijs zou vragen terwijl u geen auto bezit (CGVS, 05/10/2012, p.8). De geboorteakte van uw dochter werd vijf jaar na haar geboorte opgemaakt, en dit op vraag van ene Ajeet Singh die een helper van uw schoonvader zou zijn geweest (CGVS, 08/03/2013, p.8). Dat een ziekenhuis zolang na de geboorte dergelijk attest zou afleveren aan een persoon die geen band heeft met het kind dat geboren werd, lijkt eveneens geheel ongeloofwaardig. De huwelijksakte van de gurdwara heeft geen enkele bewijswaarde. Dergelijk document kan uw herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is gebleken. De documenten van uw schoonvader die in Ghazni zou hebben gewoond (stemkaart, foto's), leveren geen bewijs voor uw bewering als zou u van Kabul afkomstig zijn. De e-mails van een sociaal assistent geven aan dat uw schoonfamilie na aankomst in België de hulp van de Dienst Tracing van het Rode Kruis wou inroepen om u, uw vrouw en uw zus terug te vinden. Uit de e-mails blijkt dat het Rode Kruis niet op die wens is ingegaan. De medische attesten van uw vrouw spreken van hyperventilatie, hoofdpijn en PTSS. Het is onduidelijk hoe de behandelende huisarts tot die conclusie gekomen is. Geen van de voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen.”*

Verzoekers ondernemen geen enkele poging om deze concrete vaststellingen te ontcrachten, doch beperken zich tot een ongefundeerde stelling en het verwijzen naar internationale rechtspraak die geenszins kan betrokken worden op hun zaak.

Voor wat hun reisweg betreft weigerden verzoekers enige toelichting te verschaffen. Zo verklaarden zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken “niet te weten” van waar zij precies vertrokken waren, met welke vliegtuigmaatschappij(en) zij reisden, noch in welke luchthaven zij een tussenlanding hadden gemaakt. Een dergelijke onwetendheid is niet verenigbaar met verzoekers profiel: een handelaar die meerdere talen spreekt. Deze vaststelling sterkt het vermoeden dat verzoekers de werkelijke toedracht van hun reisweg voor de asielinstanties bewust achterhouden. Bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekers dan weer dat zij vertrokken waren uit Islamabad maar kan hij voorts niet nader duiden in welk land het vliegtuig een tussenlanding maakte, waar ergens in Europa het vliegtuig was geland, noch of zij al dan niet met een paspoort reisden (gehoorverslag verzoeker, 8 maart 2013, 2). Bovendien leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over hun reisweg. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde verzoeker eerst 8,5 maanden bij een smokkelaar in Pakistan te hebben geleefd alvorens door te reizen naar Europa (vragenlijst verzoeker, punt 35), terwijl beide verzoekers bij het Commissariaat-generaal verklaarden nog acht maanden in hun huis in Kabul te hebben gewacht alvorens af te reizen

(gehoorverslag verzoeker 8 maart 2013, p. 2, gehoorverslag verzoekster 8 maart 2013 p. 2). Ook wat betreft zijn opleidingsniveau, talenkennis en eerdere verblijven in het buitenland legde verzoeker leugenachtige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker enkel Dari en Punjabi te spreken, (vragenlijst verzoeker, punt 8). Hij zou slechts tot de zesde klas naar school gegaan zijn in Kabul, zou deze school zonder diploma hebben verlaten en nooit voor studie of werk in het buitenland hebben vertoefd (punt 10 a., zelfde vragenlijst). Echter blijkt uit verzoekers facebook-pagina, waarvan een afdruk is toegevoegd aan het administratief dossier, dat verzoeker in India zijn opleiding heeft genoten, hij het Brits-Engels beheerst, de Indische talen Hindi en Urdu spreekt naast nog drie andere talen. Uit datzelfde document blijkt verder dat verzoeker studies genoten heeft aan de GHPS (*Guru Harksihan Public School*) in de Indiase stad Delhi. Verzoekers komen in hun verzoekschrift in deze niet verder dan de stelling dat hun “schoonzoon” die gegevens “*met de beste bedoelingen*” op verzoekers facebook-pagina had geplaatst teneinde diens profiel wat op te poetsen. Dit *post factum* argument kan allerminst overtuigen. Ten overvloede blijkt verzoekers enige dochter amper zes jaar oud te zijn hetgeen het bestaan van een schoonzoon weinig waarschijnlijk maakt.

Bovenstaande vaststellingen verhinderen nog enig geloof te hechten aan het voorgehouden profiel/verblijf van verzoekers met name dat zij afkomstig zouden zijn uit de Sikh-gemeenschap in Kabul en daar zouden verbleven hebben tot 2009-2010. Gezien verzoekers hun asielmotieven in Kabul situeren in de periode 2006-2009, kan evenmin aan het asielrelaas zelf enig geloof gehecht worden. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Aangaande verzoekers kritiek, meer bepaald met betrekking tot het risico op vervolging voor leden van een religieuze minderheid in Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoeker er aan voorbijgaat dat hij zijn verblijf in Afghanistan gedurende de laatste jaren niet aannemelijk heeft gemaakt waardoor niet kan overgegaan worden tot een onderzoek van de gegrondheid van zijn asielaanvraag gezien het land dat geacht wordt bescherming te bieden niet kan bepaald worden evenmin als de regio waar verzoeker van afkomstig is. Dit laatste element is van belang voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook is het behoren tot een welbepaalde groep sowieso niet voldoende, nu *in casu* door verzoekers bedrieglijke verklaringen niet kan bepaald worden ten aanzien van welk land en welke regio de aanvraag van verzoekers dient onderzocht te worden.

In zoverre verzoeker verwijst naar het arrest van 2 oktober 2012 van het EHRM en daaruit afleidt dat het geloofwaardigheidsonderzoek uitgevoerd door de verwerende partij de fundamentele vraag ‘*open verzoekers en hun kind een risico op onmenselijke en vernederende behandeling ingeval van terugkeer naar Afghanistan?*’ niet mag verdoezelen, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker niet aannemelijk maakte van Afghanistan afkomstig te zijn, noch de Afgaanse nationaliteit te bezitten.

Wat betreft de specifieke nota van het UNHCR voor Hindoes en Sikhs in Afghanistan, die verzoekers op 12 oktober 2012 naar de commissaris-generaal zouden hebben verzonden en als stuk 4 bij hun verzoekschrift zouden hebben gevoegd, merkt de Raad op dat hij daar noch in het administratief dossier, noch in de bijlagen bij het verzoekschrift, enig spoor van terug vindt.

Waar verzoeker, op basis van de voornoemde nota, aangeeft dat in het geval de commissaris-generaal twijfels heeft omtrent de mogelijkheid van bescherming in India, de UNHCR praktische informatie geeft aan het Commissariaat-generaal om dit in India te kunnen onderzoeken, bij het lokaal UNHCR kantoor, stelt de Raad vast dat verzoeker nooit enige indicatie heeft gegeven dat hij in India zou hebben verbleven, zodat de commissaris-generaal met dit hypothetische gegeven geen rekening kon houden.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 86 028 van 22 augustus 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de Raad vooreerst vast het in deze een arrest betreft waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering wordt geschorst, terwijl het *in casu* gaat om een beoordeling van een asielaanvraag in een procedure waarbij de Raad over volle rechtsmacht beschikt en dat verzoeker ook hier niet aantoonde dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als de personen in het voornoemde arrest. Daarenboven wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben.

Wat betreft de aangevoerde vrees voor vervolging van hun kinderen alsook van verzoekster en haar dochter in de zin van artikel 48/3 § 2, f) van de Vreemdelingenwet (dadens van kindspecifieke en genderspecifieke aard), wordt er nogmaals op gewezen dat een verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. De aanvrager moet enig verband met

zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekers kaderen hun uiteenzetting opnieuw in de veronderstelling van een terugkeer naar Afghanistan. De Raad stelt vast dat gezien verzoekers niet aannemelijk maken de laatste jaren in Afghanistan te hebben verbleven, noch dat zij de Afghaanse nationaliteit zouden hebben de verwijzing naar daden van kind- of genderspecifieke aard niet dienstig kan worden aangevoerd. Daargelaten de vraag of uit artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet de plicht kan worden afgeleid dat de asielprocedure zich specifiek tot het minderjarig kind van verzoeker moet richten, kan niet worden ingezien op welke wijze een dergelijke toelichting afbreuk kan doen aan het geheel van bovenstaande overwegingen, noch aan het besluit dat de ouders, met name verzoekers, middels hun verklaringen geen zicht bieden op de plaats waar zij voor hun komst naar België hebben verbleven en waar zij mogelijk bescherming genieten of het staatsburgerschap genieten.

De vele uittreksels van informatie aangaande de toestand van de Sikh-gemeenschap in Kabul en Afghanistan die verzoekers in hun verzoekschrift citeren doen evenmin afbreuk aan hetgeen werd vastgesteld met de bedrieglijke verklaringen van verzoekers omtrent hun afkomst.

Door het feit dat verzoekers als asielzoekers geen reëel beeld bieden op hun verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhinderen zij de Belgische overheden hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekers maken zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Afghanistan tot 2010-2011 zodat er geen duidelijkheid is over hun feitelijke herkomst. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen immers buiten hun land van herkomst. De bestreden beslissing merkt dienaangaande op dat grote groepen Afghanen in buurland Iran of Pakistan leven terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai of India. Verzoekers verhinderen zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoen aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hen rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoekers geen reëel beeld bieden op hun nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhinderen zij de Belgische overheden immers hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan internationale bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoekers te beoordelen, waartoe in de bestreden beslissingen wordt besloten, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoekers zelf.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hoger bleek evenwel dat, ingevolge de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag, verzoekers niet aannemelijk maken een dergelijk risico op ernstige schade te lopen. Evenmin een schending van artikel 3 EVRM wordt derhalve aangetoond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift aan de Raad om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER